

Győri Ítéltábla
Pf.III.20.070/2014/5. szám

Az ítéltábla a dr. Ruttkai Tamás ügyvéd által képviselt **I.r., II.r.,III.r. felpereseknek** a Törő és Pallag Ügyvédi Iroda által képviselt **alperes** ellen **végrendelet érvénytelenségének megállapítása** iránt indított perében, a Tatabányai Törvényszék 2014. február 20. napján kelt 10.P.20.016/2014/9. számú ítéletével szemben, az alperes által 10. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson - meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felpereseknek, mint egyetemleges jogosultaknak 500.000.-(Ötszázezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s :

Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletében megállapította, hogy néhai "A" örökhagyó 2011. február 14-én kelt írásbeli magánvégrendelete érvénytelen. Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felpereseknek, mint egyetemleges jogosultaknak 500.000.-Ft bruttó ügyvédi munkadíjat, az államnak pedig 1.500.000.-Ft állam által előlegezett eljárási illetéket. Rendelkezett a perindítás tényének törléséről.

Határozata indokolásában megállapította, hogy néhai "A" 2011. április 22. napján végintézkedés hátrahagyásával, nőtlen családi állapotban hunyt el. A végrendelet 2011. február 14. napján kelt, két oldalból és két lapból áll, géppel írt, az első oldalán aláírásokkal, a második oldalán az örökhagyó megjelölés felett aláírással, továbbá két végrendeleti tanú - "B" és "C" - aláírásával és adataival, valamint folyamatos oldalszámozással ellátva. A végrendelet minden vagyon örököseül az alperest jelöli meg azzal, hogy az öröklésből minden vele rokoni kapcsolatban álló személyt kizár.

Az ítéleti tényállás szerint az alperes a néhai házi orvosa volt. Az alperes, "D" és "E" együtt fedezték fel az örökhagyó holttestét annak lakásában, ekkor az alperes megkérte őket, hogy tanúskodjanak akként, hogy néhai előttük az alperest tette meg örökösenek, miután a halála körüli teendőkkal őt bízta meg, s minden rokonát ki kívánta zárni az örökségből, ők azonban nem fogadták el az alperes ajánlatát.

Az alakilag kifogástalannak látszó írásbeli magánvégrendelet alapján az örökhagyó hagyatéki vagyonát a közjegyző végrendeleti öröklés jogcímén egészében és teljes hatállyal

az alperesnek adta át, majd a felperesek kérelmére elrendelte a hagyatéki eljárás megismétlését. A jogerős hagyatékátadó végzést és öröklési bizonyítványt hatályon kívül helyezte és az örökhagyó vagyonát végrendeleti öröklés jogcímén egészében, de ideiglenes hatállyal adta át az alperes részére. A közjegyző bejelentése alapján büntetőeljárás indult ismeretlen tettes ellen magánokirat hamisítás vétségének megalapozott gyanúja miatt, ennek során a kirendelt igazságügyi szakértő megállapította, hogy a végrendeleten szereplő aláírások nem az örökhagyótól származnak.

Az elsőfokú bíróság ítélete jogi indokolásában a Ptk.628. § (1) bekezdésére és a 629. § (1) bekezdés b) pontjára hivatkozással hangsúlyozta, hogy a perbeli végrendelet gépírással készült, a más által írt végrendelet pedig akkor érvényes, ha az örökhagyó két tanú együttes jelenlétében írja alá, ha pedig már aláírta, az aláírást a két tanú előtt magáénak kell elismernie és a tanúknak a végrendeletet e minőségük feltüntetésével kell aláírniuk. A büntetőeljárásban kirendelt szakértő megállapítása egyértelműen alátámasztotta, hogy a perbeli végrendelet nem felel meg a Ptk.629. § (1) bekezdés b) pontjában foglalt feltételeknek. A szakértő a rendelkezésre bocsátott aláírásminták, mint összehasonlító anyagok alapján foglalt állást e tekintetben, a végrendeleten szereplő örökhagyói névaláírások feltárt általános és különös írásmozgás sajátosságait összehasonlítva a néhai spontán keletkezésű névaláírás mintáinak feltárt írásmozgás sajátosságaival, megállapította, hogy néhány formai hasonlóság mellett eltérnek az írásfejllettségben, a lendületben, a kézfelemelésekben, a bázis és sorvonalak tartásában, a kéznyomás általános intenzitásában és differenciáltságában, a grafikai konfigurációk komponenseiben, a vonalvezetés határozottságában és koordináltsága fokában, a kezdő és végvonalak képzéseiben, valamint az „L”, „szv”, „v”, „ve”, „t”, „k”, „D”, „n” betűk kialakításának különös sajátosságaiban.

A szakvélemény szerint a formai hasonlóság arra utal, hogy a végrendeleti névaláírások írója ismerhette az eredeti névtulajdonos aláírását, melyet utánzott. Az eltérések abból adódnak, hogy az írás során az apróbb és a nehezen utánoszható bonyolított szerkezetű részleteket nem volt képes reprodukálni.

Az elsőfokú bíróság utalt arra, hogy a Pp.3. § (5) bekezdésében foglalt szabad bizonyítás elvéből kifolyólag felhasználhatta a polgári perben a büntetőeljárás során beszerzett szakértői véleményt. Értékelte azt is, hogy annak megállapításai mindenben egyeznek a felperesek által elkészített két magánszakértői vélemény megállapításaival. A mintáknak keletkezési idejüket tekintve széles választéka állt a szakértő rendelkezésére. A kézírás tekintetében a minták jól kidolgozottak, az írásszínvonal változása vagy ennek a romlása a szakértő szerint a kor előrehaladtával nem jelentős.

Nem fogadta el a bíróság azt az alperesi hivatkozást, hogy a büntetőeljárásban kirendelt szakértő 2010. áprilist követő névaláírásokat nem vizsgált, holott ezt követően a néhai testvérének a halála megrendítette és megváltoztatta az alperes névaláírását. Az ezzel kapcsolatos bizonyítási indítvány elutasítását azzal indokolta, hogy amögött az alperes perelhúzó és rosszhiszemű magatartása húzódik, hiszen a per 2010. óta folyik, az alperesnek az utolsó tárgyalást megelőzően is lehetősége lett volna a hivatkozott iratokat rendelkezésre bocsátania.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint mindemellett ezen írásminták sem alkalmasak a szakértői vélemény megkérdőjelezésére, hiszen az kifejezetten megállapította, hogy a végrendeleten szereplő aláírás egy torzult, a névtulajdonos aláírását utánzó reprodukciós

termék. A feltárt írássajátosságok az időskori írásképesesség-csökkenés jellemzőitől eltérők és a más általi begyakorlottságra utalhatnak. Nem a néhai kézremegésére vezethetők vissza, hanem arra, hogy a végrendeleten szereplő aláírás utánzó, bizonytalan, meg-megálló-újrainduló, ezért torz, reprodukált.

A fentiekre figyelemmel az elsőfokú bíróság úgy foglalt állást, hogy a perbeli végrendeletet nem az örökhagyó írta alá, így az nem felel meg a Ptk.629. § (1) bekezdés b) pontja szerinti alaki feltételeknek, tehát érvénytelen.

A végrendeletet ezen túlmenően azon okból is érvénytelennek minősítette, mert a végrendelet tanúi nem együttesen írták alá a végrendeletet. A két tanú együttes jelenléte nemcsak abban az esetben feltétele az érvényességnek, amennyiben az örökhagyó a végrendeletet a tanúk előtt írja alá, hanem abban az esetben is, ha a korábban aláírt végrendeleten lévő aláírást ismeri el tanúk előtt sajátjának. A végrendeleti tanúk büntetőeljárás során tett tanúvallomásának elemzése útján az elsőfokú bíróság megállapította, hogy ezen feltétel nem teljesült. A büntetőeljárás során tett tanúvallomások egyértelműek voltak, a végrendeleti tanúk meghallgatására irányuló indítványt tehát nem tartotta a bíróság teljesíthetőnek, figyelemmel arra, hogy az az eljárás okszerűtlen elhúzódásához vezetett volna. **"F"** és **"G"** tanúként történő meghallgatását azon okból mellőzte, mert a végrendelet tanúkénti aláírásánál nem voltak jelen. Azon nyilatkozatuknak, hogy az örökhagyó felkérte a két végrendeleti tanút a végrendelet aláírására, nem volt jelentősége a végrendelet érvénytelensége, illetőleg érvényessége körében.

Az alperes fellebbezésében elsődlegesen az ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését kérte. Kifogásolta, hogy a bíróság nem vette figyelembe az ítélet meghozatala során azt a csatolt örökhagyói írásbeli nyilatkozatot, amelynek hitelességét senki nem kifogásolta és melyben 2010. május 10-én sajátkezűleg rendelkezett a hozzátartozóknak, köztük a felpereseknek is az örökségből való kizárása iránt. A felperesek tehát nem tekinthetők örökösnek, a Ptk.653. §-ára figyelemmel keresetösségi joguk sincsen. Ez a körülmény önmagában megalapozza a kereset elutasítását.

Megítélése szerint tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a perben nem rendelt ki írásszakértőt, hanem csak a büntetőeljárás során született szakértői véleményt használta fel. Ezen túlmenően mellőzte az alperes által becsatolt szakértői véleményeket, melyek megállapították, hogy az örökhagyó aláírása a korábbi mintákkal szemben egészségügyi állapotának romlása miatt változott.

Utalt arra a fellebbezés, hogy időközben számos korábbi aláírás is előkerült az örökhagyó hagyatékából, amelyet az írásszakértőnek az eljárás során kellett volna vizsgálnia.

Kifogásolta a fellebbezés az elsőfokú eljárás során lefolytatott bizonyítás menetét is. Utalt arra, hogy a bíróság **"G"**-t, **"F"**-t, valamint **"B"**-t és **"B"-nét** tanúként idézte meg, ők írásban, akadályoztatásra hivatkozva távolmaradásukat kimentették, ezek után nem került sor meghallgatásukra, hanem a bíróság mellőzte a tanúbizonyítási indítványt. A bíróság a **"B"** házaspár rendőrségi vallomását használta fel, a másik két tanú meghallgatását pedig arra figyelemmel nem tartotta szükségesnek, hogy nem voltak jelen, amikor a végrendeletet a **"B"** házaspár lakásába hozta el a néhai. Ez azonban téves megállapítás, a két tanú rendőrségen tett vallomása azt igazolja, hogy jelen voltak **"B"**ék lakásában akkor, amikor az örökhagyó a végrendeletet elhozta. Téves az az ítéleti megállapítás, hogy a **"B"** házaspár

nem volt egyidejűleg jelen amikor az örökhagyó a végrendeletet aláírta, ugyanis ugyanabban a lakásban voltak, még ha másik szobában is.

Az elsőfokú bíróság a felpereseket részletes bizonyítási indítványuk előterjesztésére hívta fel. Felszólította őket megfelelő írásminták csatolására és a díjelőleget is befizettette velük. Joggal számíthatott az alperes arra, hogy az eljárás során szakértői bizonyítás lefolytatására kerül sor. Ehelyett a törvényszék nem közölte az alperessel, hogy a szakértői bizonyítást mellőzi és így nem adott módot az alperesnek arra sem, hogy indítványt tegyen a szakértői bizonyításra. A büntetőeljárás során beszerzett szakértői megállapításokat elfogadta, az alperesnek pedig módjában sem volt a szakértőhöz kérdéseket intézni, illetőleg a szakértő bírósági meghallgatását indítványozni.

A fellebbezés szerint ezen túlmenően a rendőrségi szakértői szakvélemény egyébként is hiányos, hiszen csak a végrendeleten szereplő aláírást elemezte, figyelmen kívül hagyta a végrendeleti keltezés elemzését, pedig ez is jellegzetes volt. Elmaradt az örökhagyó által folyamatos kézírással írott és a perben korábban már csatolt végintézkedésre vonatkozó nyilatkozat, ezzel együtt a benne szereplő három aláírás vizsgálata.

Az alperes hivatkozott arra, hogy a törvényszék az eljárást nem perrendszerűen folytatta le, hiszen a büntetőeljárásra tekintettel a tárgyalást felfüggesztette, a végzés jogerőre emelkedett, ehhez képest az eljárást anélkül folytatta, hogy a felfüggesztés oka, azaz a nyomozás lezárult volna. A fellebbezés kiegészítése körében csatolta "H" igazságügyi orvosszakértő szakvéleményét, mely az örökhagyó kórtörténetének ismeretében megállapítja, hogy betegségei és kora miatt az örökhagyó aláírásakor a csuklója mozgathatóságának egyforma koordinációjára nem volt képes, így születtek a különböző aláírások. Csatolta a Grafológiai Intézet és "I" írásszakértő szakvéleményét, az örökhagyó autóbérlési szerződését, személyi igazolványát másolatban annak igazolására, hogy a vitatott aláírások az örökhagyótól származnak. Utóbbiakkal kapcsolatban kiemelte, hogy ezeken az aláírások kétséget kizáróan az örökhagyótól származnak, mégis szembeötlő különbségeket hordoznak. A perben eldöntendő kérdés során tehát nem lehet csak az aláírásból kiindulni. A már hivatkozott végintézkedési nyilatkozat kétségtelenül az örökhagyó folyamatos kézíráásával készült, ezt mindenképpen vizsgálni kellett volna szakértőnek.

A felperesek fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú ítélet helybenhagyását és az alperes perköltségben való marasztalását kérték. Kiemelték, hogy az alperes által a fellebbezési eljárás során becsatolt szakértői vélemények az elsőfokú eljárásban nem kerültek csatolásra, így a Pp.235. § (1) bekezdése azok értékelését kizárja. Az elsőfokú eljárás felfüggesztésére nem a rendőrségi nyomozás, hanem a végrendelet lefoglalása és igazságügyi szakértői vizsgálatra való alávetése adott indokot. Ez utóbbi után már nem volt oka a felfüggesztésnek. Az elsőfokú bíróság alappal mellőzte "F" és "G" tanúkénti meghallgatását. A fellebbezésben hivatkozottakkal szemben az elsőfokú bíróság nem a felpereseket, hanem az alperest hívta fel a mulasztás jogkövetkezményeire történt figyelmeztetés mellett az érdemi ellenkérelem és bizonyítási indítvány előterjesztésére, melyet az alperes több ízben elmulasztott. Az alperes felperesi keresetösségi jog hiányára irányuló fellebbezési érvelése téves, az általa hivatkozott okirat a Ptk.629. § (1) bekezdése értelmében nem tekinthető érvényes végrendeletnek, hisz keltének helye nem került feltüntetésre. A szakértői bizonyítással kapcsolatosan a felperesek hangsúlyozták, hogy a végrendelet eredeti példányát csak a felperesek által felkért szakértők és a büntetőeljárásban kirendelt szakértő

vizsgálta meg. Mindhárom szakértői vélemény egybehangzóan foglal állást akként, hogy a végrendeletet nem az örökhagyó írta alá.

Az elsőfokú ítéletben a bíróság eleget tett a Pp.221. § (1) bekezdésében foglalt követelményeknek.

Az alperes fellebbezése az alábbiak szerint nem megalapozott.

Az elsőfokú bíróság az eljárása során lényeges eljárási szabályt nem vétve folytatta le a szükséges körben a bizonyítást és az ennek útján beszerzett peradatok okszerű mérlegelésével helyes tényállást állapított meg. A per tárgyát képező írásbeli magánvégrendelet érvénytelenségének megállapításával érdemben helyes döntést hozott, döntése elsődleges indokaival az ítéletábra maradéktalanul egyetértett.

Az alperes fellebbezésében foglaltakra figyelemmel az ítéletábra kiemeli, hogy a per tárgyalásának büntetőeljárásra tekintettel történő felfüggesztésének indokát a büntetőeljárás során való szakértői vizsgálat, illetőleg a végrendelet eredeti példányának bűnjelként való lefoglalása szolgáltatta. A büntetőeljárásban a szakértői vélemény megszületett, ezzel a felfüggesztés oka megszűnt. A büntetőeljárás a továbbiakban az ismeretlen elkövető személyének felderítése iránt folyik, ez a jelen polgári perben nem releváns körülmény. Az elsőfokú bíróság helytállóan foglalt állást akként, hogy a felfüggesztés okai már nem állnak fenn, így a Pp.2. § (1) bekezdésében foglalt feladatának megfelelően határozott a felfüggesztés megszüntetéséről, a tárgyalás folytatásáról.

A bíróság a tárgyalás felfüggesztéséről rendelkező végzéséhez nincs kötve, azt maga is megváltoztathatja. Ezirányú végzésével szemben fellebbezésnek nincs helye. Az elsőfokú bíróság a felfüggesztés megszüntetéséről ugyan alakszerű végzést nem hozott, ezzel azonban az eljárás lényeges szabályait nem sértette meg, így a tárgyalás megismétlésének, illetve kiegészítésének szükségessége nem merül fel, az elsőfokú ítélet ez okból való hatályon kívül helyezésének nincsenek meg az eljárásjogi alapjai. Az alperes ezirányú fellebbezési hivatkozása tehát megalapozatlan.

A felperesi perbeli legitimációval kapcsolatos fellebbezési álláspont körében az ítéletábra mindenekelőtt kiemeli, hogy a keresetösségi jog hiánya nem a keresetlevél idézés kibocsátása nélküli elutasítását, illetve az eljárás későbbi szakaszában a per megszüntetését, hanem a kereseti kérelem érdemben, ítélettel történő elutasítását alapozná meg. Ennek előrebocsátása mellett a felperesi keresetösségi jog hiányával kapcsolatos fellebbezési hivatkozás körében az ítéletábra az alábbiak figyelembevételével határozott.

Az alperes a felperesek keresetösségi jogának hiányára irányuló, a Ptk.653. §-án alapuló álláspontját arra a tényállításra alapította, hogy a felpereseket az örökhagyó kizárta az öröklésből. Utalt az örökhagyó 2010. május 10-i írásbeli nyilatkozatára. Az okirat csatolása az elsőfokú eljárás során elmaradt, de az - kizárólag az örökhagyó végrendelkezési szándékának alátámasztása céljából - bemutatásra és ismertetésre került (10.P.20.016/2014/7. jegyzőkönyv), ugyanakkor az elsőfokú eljárás során a felperesek kizárására, mint jogi tényre az alperes nem hivatkozott. Az alperes tehát a fellebbezési eljárásban a felperesek keresetösségi jogának hiányát olyan tényállításra alapította, melyet legjobb tudomása - az okirat tartalmának ismerete - ellenére sem hozott fel az elsőfokú eljárásban. Ezt a

hivatkozását a Pp.235. § (1) bekezdésében foglaltak értelmében az ítélet tábla nem bírálhatta el érdemben, a felperesek perbeli legitimációját tehát fennállónak kellett tekinteni.

A per érdemét tekintve a bíróságnak abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy az érintett végrendeletet az örökhagyó írta-e alá. Az alperes álláspontja szerint a végrendeleten szereplő örökhagyói aláírások saját kezűleg az örökhagyótól származnak. Ezen állítása igazolására a fellebbezésében "H" igazságügyi orvosszakértő szakvéleményére, továbbá a Grafológiai Intézet szakvéleményére és "I" írásszakértő szakvéleményére hivatkozott, egyúttal kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság a döntése meghozatalánál ezen szakértői vélemények megállapításait nem értékelte. Ezen kijelentése, valamint a szakértői vélemények keletkezésének ideje igazolja, hogy ezen okirati bizonyítékok az alperesnek már az elsőfokú eljárásban is rendelkezésére álltak, a fellebbezési hivatkozásával szemben azonban az elsőfokú eljárás során azokat nem csatolta, így ezen szakértői megállapítások érdemi elbírálására, értékelésére a másodfokú eljárás során a Pp. 235. § (1) bekezdése nem biztosított eljárási lehetőséget, annak eldöntése során, hogy a kérdéses aláírás az örökhagyótól származott-e, ezen szakértői vélemények értékelésére tehát nem kerülhetett sor. Figyelman kívül hagyásával kellett tehát az ítélet táblának állást foglalnia abban a kérdésben, hogy az elsőfokú eljárás során a jogvita eldöntéséhez szükséges keretek között lefolyt-e a bizonyítás, az elsőfokú bíróság a beszerzett bizonyítékokat okszerűen mérlegelte-e, a további bizonyítást perrendszerűen ítélte-e szükségesnek. Ekörben az ítélet tábla az alábbiakra mutat rá.

A felfüggesztett tárgyalás folytatásának elrendelésekor az elsőfokú bíróság rendelkezésére állt a felperesek által készített két magánszakértői vélemény, valamint a büntetőeljárás során eljáró hatóság által beszerzett szakértői vélemény. Utal arra az ítélet tábla, hogy a büntetőeljárás során beszerzendő szakértői véleményt jellegénél fogva és a kirendelő hatóságra tekintettel az alperes korábbi nyilatkozatában (P.20.875/2012/23. sz. alatti nyilatkozatában) maga is alkalmasnak találta bizonyítékként való felhasználásra.

Ezen szakértői vélemények és a lefolytatott tanúbizonyítás, valamint a csatolt okiratok birtokában az elsőfokú bíróság azzal a felhívással idézte a peres feleket a 2014. február 6. napjára kitűzött tárgyalásra, hogy a büntetőeljárásban beszerzett szakértői vélemény megküldésére figyelemmel legkésőbb 8 napon belül nyilatkozzanak a felek, hogy perbeli nyilatkozataikat miként tartják fenn (10.P.20.016/2014/2-I. számú végzés). Idéző (2. számú) végzésének hátoldalán részletes tájékoztatást adott arról, hogy a fél köteles a tényállításait, nyilatkozatait, bizonyítékait a per állása szerint, a gondos és az eljárást elősegítő pervitelnek megfelelő időben előadni, illetve előterjeszteni. Ha a fél tényállításának, nyilatkozatának előadásával, bizonyítékainak előterjesztésével alapos ok nélkül késlekedik és e kötelezettségének a bíróság felhívása ellenére sem tesz eleget, a bíróság a fél előadásának, előterjesztésének bevétele nélkül határozhat (Pp.141. § (2) és (6) bekezdése).

A felhívásban megszabott 8 napos határidőn belül az alperes csupán az eddigi ellenkérelmében foglaltak változatlan fenntartására irányuló nyilatkozatot tett (5. számú irat). A következő tárgyaláson a szakértői véleményt már vitatta, e körben a felhívásban szabott határidő elteltét követően olyan tényekre, körülményekre hivatkozott, amelyekről már korábban is tudomással bírt (új aláírásminták vizsgálatának szükségessége, az örökhagyó egészségi állapotának időközi rosszabbodása, kézsérülése). Megállapítható tehát, hogy ezen tényállításait és a szakértői véleménnyel kapcsolatos ezen kifogásait a megadott

határidőn túl, elkésve terjesztette elő, ezeknek a tényállításoknak a bizonyítása kétségtelenül az eljárás elhúzódásához vezetett volna. A bíróság az ezzel kapcsolatos bizonyítás elrendelését a Pp. 3. § (4) bekezdés második fordulata alapján mellőzni volt köteles, hiszen az ezzel kapcsolatos tényállításokat és indítványokat az alperes neki felróható okból elkésetten, a jóhiszemű pervittel össze nem egyeztethető módon terjesztette elő.

Az elsőfokú bíróság tehát a Pp.141. § (2) bekezdésében és (6) bekezdésében, valamint a Pp. 3.§ (4) bekezdésében foglaltaknak megfelelően mellőzte ezek figyelembevételét, mindezzel eleget téve a Pp. 8. § (2) bekezdésének, mely szerint köteles megakadályozni minden olyan eljárást, cselekményt, vagy egyéb magatartást, amely a jóhiszemű joggyakorlás követelményével ellentétes, így azt, amely a per elhúzására irányul, vagy erre vezethet.

Az alperes által a szakértői véleménnyel és a szakértői bizonyítás további szükségességével kapcsolatosan felhozottak tehát eljárásjogi okból nem voltak alkalmasak arra, hogy a bizonyítás további folytatásának, illetőleg a büntetőeljárásban beszerzett és a polgári eljárás anyagává tett szakértői bizonyítás továbbfejlesztésének szükségességét megalapozzák

A fentebb kifejtettekre tekintettel az elsőfokú bíróságnak tehát a már lefolytatott bizonyítás eredményeképpen rendelkezésre álló peradatok értékelésével kellett a döntését meghoznia. Miként arra az elsőfokú bíróság ítéletében helytállóan hivatkozott, a rendelkezésre álló szakértői véleményeket a Pp.3. § (5) bekezdésében foglaltak alapján szabadon felhasználhatta, érdemben értékelhette.

Az ítéletábra megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a felperesek által csatolt két magánszakértői véleménynek és a büntetőeljárás során beszerzett írásszakértői szakvéleménynek az egybehangzó megállapításai és ezeknek az egyéb felmerült bizonyítékokkal (tanúvallomások) való egybevetése alapján, a bizonyítékokat a maguk összességében értékelve okszerűen állapította meg, hogy a per tárgyát képező írásbeli magánvégrendeletet nem az örökhatályos írta alá. Hiányoznak tehát a végrendelet érvényességének a Ptk.629. § (1) bekezdés b) pontja első fordulatóban meghatározott érvényességi kellei. Mindez a végrendelet érvénytelenségének megállapítását vonja maga után. Az elsőfokú bíróság ezirányú döntése tehát helytálló.

A kifejtettekre figyelemmel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp.253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta. Megállapította ugyanakkor, hogy az elsőfokú bíróság a Pp.215. §-ának rendelkezéseit sértve döntésével túlterjeszkedett a kereseti kérelmen, illetőleg az ellenkérelmen, mikor állást foglalt abban, hogy az írásbeli magánvégrendelet tanúi együttesen írták-e alá a végrendeletet. A felek az elsőfokú eljárás során erre a körülményre nem hivatkoztak, kérelmet nem alapítottak. A végrendelet érvénytelensége tekintetében e körben az elsőfokú bíróság az ítélete indokolásában olyan körülményt vizsgált és olyan tényekre hivatkozott, melyre a felperes keresete nem terjedt ki. Az elsőfokú ítélet indokolásának ezzel kapcsolatos okfejtését tehát az ítéletábra mellőzte.

Az ítéletábra az eredménytelenül fellebbező alperest a Pp.78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a 32/2003.(VIII.22.) IM. rendelet 3. § (2) bekezdés b) pontja szerinti összeg (6) bekezdésében foglaltak alapján - a másodfokú eljárásban kifejtett ügyvédi tevékenységgel arányos mérséklése útján - megállapított és az ÁFA-t is magában foglaló ügyvédi díjból álló másodfokú perköltség felperesek javára való megfizetésére.

Győr, 2014. szeptember 3.

Dr. Világi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

Dr. Maurer Ádám sk.
előadó bíró

Dr. Havasiné dr. Orbán Mária sk.
bíró

A kiadmány hitelül:

Kiadó: